

DOMINICI
MACRI
MELITENSIS

Equitis Aurati, Com. Palatini, Proton. Apostolici,
Cathedr. Ecclesiæ Viterbien. Canonici Theol. ac
Sacræ Congregationis Indicis Consultoris,

HIEROLEXICON,
SIVE

SACRUM DICTIONARIUM;
IN QUO ECCLESIASTICÆ VOCES, EARUMQUE
Etymologiæ, Origines, Symbola, Cæremoniæ, Dubia, Vocabula bar-
bara, atque Sac. Scripturæ, & SS. Patrum phrasæ obscuræ elucidantur.

OPUS FIGURIS ORNATUM, ET A CAROLO MACRO
Authoris Fratre, Bibliothecæ Alexandrina in Archigymnasio Urbis
Præfeto, maximè locupletatum.

ACCEDIT INDEX CRITICUS, AC SYLLABUS GRÆCARUM
Vocum, de quibus agitur; necnon CONTRADICTIONES APPA-
RENTES Sacræ Scripturæ, ab eodem DOMINICO conciliatæ, &
ex ipsius Schedis in hac novissima editione plurimùm ampliata.

De la libreria
de S. Estevan

del noticiado
de Salamanca

VENETIIS, MDCCXII

Apud Paulum Balleonium.

SUPERIORUM PERMISSU, AC PRIVILEGIIS.

Nota de l'impressora al P. P. de S. Pedro hizo desta casa
y puso en la libreria en 12. de abril de 1730. y por mandado
de Juan Camargo con
de noticiado

PROMULSIO OPERIS.

QUOD nil cultius, ac gloriosius Religionis ministerio existat in terris, nil emicet in Orbe clarior; Natura dictante enodatur, quæ à Mundi exordio externis signis Creatorem venerari fideis axiomatibus à summo Cœlorum mortales astringit. Quin & ipsamet Divina Majestas caeremoniarum copiam in Levitici libro dictaverat; ideò sacrosancta Mater Ecclesia divinitus afflata, altissima mysteria, piissimæque significata externis caeremoniis condidit, ut iis ad Summi Monarchæ obsequium mortalium mentes dirigantur; & ut Tridentinæ Synodi effatis utar: *Cum natura (inquit) humana ea sit, ut non facile queat sine adminiculis exterioribus ad rerum divinarum meditationem sustolli, propterea pia mater Ecclesia ritus quosdam, ut scilicet, quadam submissa voce, alia verò clariore in Missa pronuntiarentur, instituit; caeremonias item adhibuit, ut mysticas benedictiones, lumina, thymiamata, vestes, aliaque id genus multa, ex Apostolica disciplina, & traditione, quo & Majestas tanti Sacrificii commendaretur, & mentes fidelium per hæc visibilia religionis, & pietatis signa ad rerum altissimarum, quæ in hoc Sacrificio latent, contemplationem excitarentur.* *a*

Quibus tamen nedùm Fidelium corda ad divinum obsequium excitantur, verùm & durissima Adversariorum pectora lacessuntur. Quid, quæso, Valentis perfidi in Arianismo Imperatoris lenivit animum, nonnè ejus stupor in Sacris caeremoniis à Divo Basilio ritè ac pie administratis? *b* Quid, inquam, ad poenitentiam reduxerat satellites à Justina Augusta, eodem Arianismo infecta, in Divi Ambrosii trucidationem intra veneranda thalami penetralia missos, an non hic Sacer obsequii Ritus ab eis inspectus? *c* Exaltet siquidem Israel magna Dei, quia in clangoribus, ac vociferationibus Jerichuntina mœnia corruere dedit eis. At nos divinos favores commemoramus, per quos absque Christianorum strepitu, aut vociferatione, sed unico verbo *Amen* fiducialiter pronuntiato, innumerabiles fidei hostes corruerunt.

a Concil. Trid. sess. 22, cap. 5.

b Baron. an. 370. numer. 44.

c D. Ambr. epist. 22. ad Marcellam Sororem.

TYPOGRAPHUS

LECTORI.

Hoc Opus, Authore vivente, ter Italico idiomate editum, desiderio tamen alienigenæ utilitatis quartò extra Italiam latino sermone divulgatum fuit. Verùm cum latina illa editio non fuerit juxta ultimam Italicam impressionem, quæ verborum copia notabiliter aucta reperitur; ideò, Eruditorum stimulo, hæc novissima à CAROLO MACRO Authoris Fratris ex recentiore Italica translata, scætet correcta, meliùsque coordinata, ac ampliata, cujus Additiones hisce notulis: FR.:||: designantur. Quantæ autem utilitatis sit hoc Opus, supervacaneum esset hìc referre, dum suomet splendore diù jam se commendavit. In hoc enim HIRO-LEXICO non nuda tantùm verba explicantur, sed pertinentibus ad ea Etymologiis, Mysteriis, Rubricis, scholasticis, moralibus, controversisticis, canonicisque Quæstionibus, & concionabilibus conceptibus adornantur; necnon Legum obscuræ, & barbaræ dictiones, scientiarum termini, ac similia declarantur. Ut autem in me arrogantia notam caveam, Tuæ sapientiæ, benigne Lector, quantum hoc Opus exterorum muniat ingenia, augeatque pietatem, denuntiandum committo, & enixè exoro. Vale.

HIEROLEXICON,

S I V E

SACRUM DICTIONARIUM.

A

Est nota comminatoria in Sacra Scriptura, & apud ejus Expositores, ut exempli gratia: [Dispone domui tuæ &c. *Isajæ* cap. 28. Adhuc quadraginta dies &c. *Jonæ* cap. 3.] ubi littera A, præposita, à Græcis ἀπειρά, idest, comminatio vocatur. FR. Vide latius lib. 3. Biblioth. Sanctæ Sixti Senensis. A, est etiam nota imperfectionis. Vide *Ephron*. Item signum absolutionis. Vide *Pandella*.

AB. FR. dicitur quintus mensis hebræorum. Sierlogi Diatriba antiq. hebraic. lib. 2. dist. 4. sect. 5. num. 29.

ABACTUS. FR. qui gregem abigit, vel partem gregis. Gloss. in rubricam Gratian. post *Cau. Nullus* introducitur, 4. quest. 4. §. Inscriptio.

ABASCANTUS, vox græca ἀβασκάντος significat scripturam, vel breve, quod ad collum appensum ferebatur, & propriè rem absque malignitate, seu invidia sonat: hac voce usus est Tertull. in opprobrium Valentinianorum hæreticorum, [Hi nimirum (inquiens) cum animæ de corporibus excesserint, & per singula tabulata colorum de recepto despici cœperint, & interrogari arcana illa hæreticorum sacramenta, tunc confitendum apud veras potestates, & veros homines, *Taletos*, scilicet, & *Abascantos*, & *Acinetos* Valentini: advers. *Gnost.* cap. 10.] Ubi per *Taletos*, & *Acinetos* fabulosa numina Valentinianorum intelligit, qui felicitatem, ac beatitudinem in certis numericis proportionibus reponebant, quas *Æones*, idest, sæcula appellabant; nam αἰών græcè sæculum significat. Harum Valentinianorum divinitatum idem

Hierolexicon Magri.

Tertullianus longum catalogum tenuit, quem videre licet penes Pamellium in ejus annot. ad d. Tertull. & nos brevitate gratia relinquimus. Vide *Bulla*.

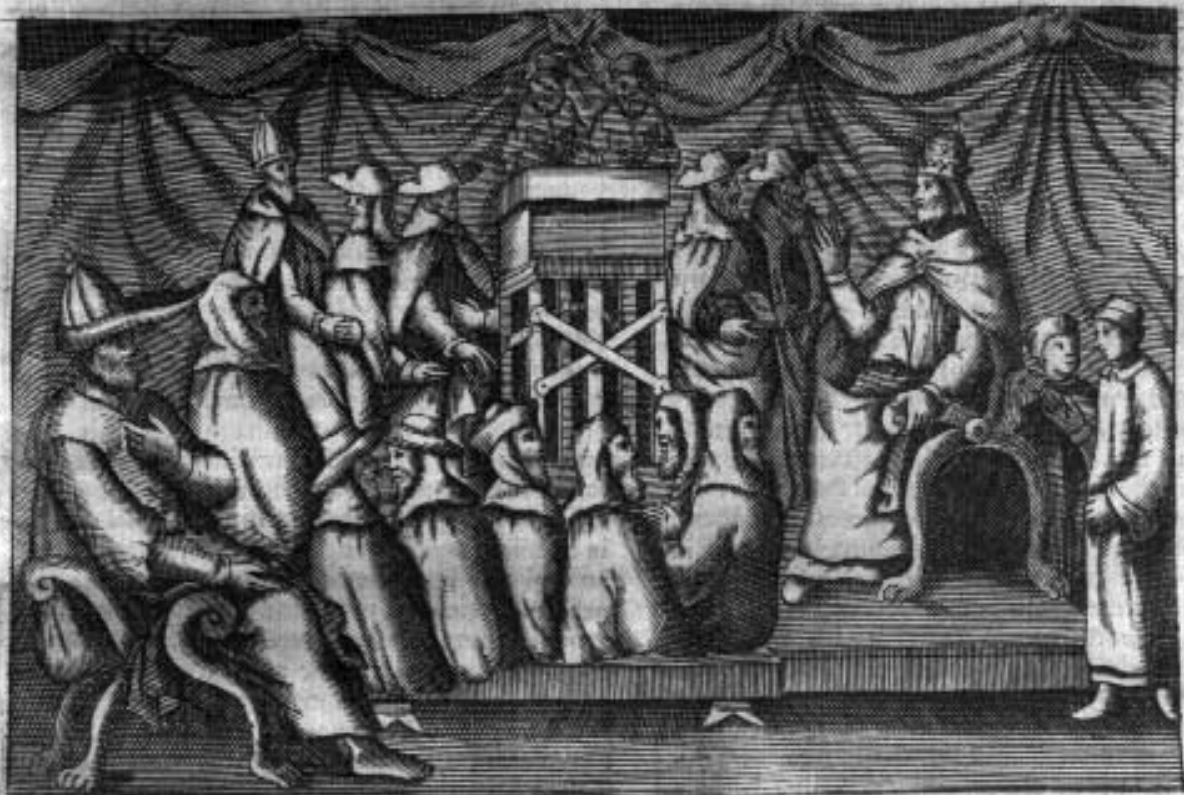
ABAUDIO. Inobedio, & audire renuo. [Nec præceptum vestrorum Tyrannorum principum exaudio, imò abaudio. In vita S. Nicéphori mart. 9. Febr.]

ABBAS. Dignitas Monastica, quæ etiam hodie est inter Clericos sæculares, ab hebraica voce, *Abba*, idest, Pater. Antiquitùs magna solennitate anniversarium Abbatis penès Monachos celebrabatur: [Una autem die anniversaria, quando ordinatus est Abbas Monasterii, de quo supra diximus, misit Abbas unum de Fratribus ad Paphnurius, ut invitaret eum ad anniversarium Abbatis. In vita S. Euphrosynæ.] Usus mitræ quo tempore inter Abbates habuisset principium, de hoc varii varia scripserunt; aliqui volunt tempore Urbani II. Papæ de anno 1091. S. Petro Cluniacensi Abbati primò concessam fuisse mitram; qui tamen ob humilitatem ea uti noluit. Alii multò antè, nimirum, S. Justinæ Paravinæ Abbati à Leone Nono Pontifice de anno 1040. concessam tradunt, quando, scilicet, ille Pontifex à sua Montis Gargani peregrinatione rediisset, tunc in transitu Casinensis Monasterii, ibique in Domusca Palmarum Sacrum Pontificaliter celebrans, ejusdem loci Abbati, & successoribus sandaliis, dalmaticis, chirothecisque in solemnibus celebrationibus induendi facultatem concessit, ut Author est Leo Ostien. lib. 2. cap. 82. FR. Antiquior tamen hæc facultas in Bullar. Casin. tom. 1. const. 2. num. 2. reperitur, ibi enim legitur, quòd IV. Kalendas Maji anno DC XLIII. Theodorus Papa ad instantiam Rotharich Longobardorum Regis, & Gudibergæ Reginae hoc

A pri-

- CALVINIANI**, seu *Calvinistæ*, recentiores Hæretici. Vide *Companatores*. *Hugonotus*.
CALUMNIOR. Vide *Imposturor*. *Prævaricor*.
CALUMNIATOR. Vide ejus synonyma in dict. *Accusator*.
CALYBAE. Vide *Calibe*.
CALYBITA, græcè καλυβίτης, tugurii habitator. Ita Sanctus Joannes, qui in insula Tiberina diu in tugurio permansit, hoc vocabulo cognominatus est.
CALYPTRA, Græcè καλύπτρα. FR. Diadematis genus, ab eo, quod fert Venetus Dux, non diffi-

mile: [Calyptram in capite panno, purpura, & auro intextam circumdatam gestaret; quatenus sursum vergit, & ad pyramidem superficiei funditur. Nicephor. Gregor. hist. lib. 5. & 7. Joannes rubra talaria cum pyramide margaricis distincta, in cuius summitate purpureus lapis fulgebat, (ea Regum sunt insignia) mox despotica dignitate à Rege muneratur. Georg. Logoth. in Chronic. Constantinop.] Cujus figuram ex æneis valvis templi Vaticani hic immediatè describi curavimus. Calyptræ synonyma. Vide *Camelancium*. *Camescans*. *Mistra*. *Pileus*.

- CAMALDULENSES**, Religiosi. Vide *Laura*. *Mixtum*.
CAMAEUS, gemma, in qua figura aliqua ezlata, seu incisa est. [Nobilibus lapidibus insculptis, quos camæos vulgariter appellamus. Matth. Paris. in hist.] ex gallica voce *Cameyen*. In Ecclesia Messanensi duo cum cappis ad canonicalem Missam cantatam assistentes, *Camei* appellantur, fortassè, quia tanquam duæ statuz altantes, & nihil agentes, reperiuntur; inde nomen hoc illis inditum fuerat.
CAMBA, dictio Germanorum vetusta, quæ officinam, ubi cervisia coquitur, significat. [Carisolum cum terris cultis, & incultis, molendinis, cambis, sylvis. Privil. Caroli VII. Ecclesiæ Camaracensis concess. registr. in Chronica Camaracens. lib. 1. cap. 52.] FR. puto legendum potius; [Cum terris, campis, sylvis &c.]: Idem tamen vocabulum legitur in quadam Eugenii III. epistola ad Episcopum Atrebatensem. [Molendinum aliud cum duobus furnis, &amba.
Hieroglexicon Magri.

- CAMAEURUM**. Vide *Camelancium*.
CAMBARICUS, qui cervisiam vendit.
CAMBIO, verbum, & *Cambium*. Vide *Concambio*.
CAMBORTA, extremitates, seu margines. [Camborta, quæ septem desuper firmant. In lege Salica tit. 39.] idest, circuitus virgarum, quibus in extremitate sepimentorum ob firmitatem vincuntur.
CAMBUCA, baculus Pastoralis, quo Episcopus in sacris functionibus utitur. [Cum precibus reliquis, & cambuca Sancti longius processerat. In vita S. Vvinoci Abb. cap. 13.] Ab aliis *Cambuca* scribitur. [Baculum ipsius, quem vulgò Cambocam vocant, per manum Diaconi transmiserunt. Valfrid. in vita S. Galli lib. 1. cap. 26.] Vide *Baculus*.
CAMELAUCIUM, *Camelancium*, *Camelancium*, *Camelancus*, & *Camelansium*. Biretum monachale Græcorum, & Benedictinorum, cujus limbus binas appendices parabolicis figuris de-

G

FR. Ultramontani in sæculis corruptis, quando, nimirum, barbara vocabula, & orthographiâ in lacinum sermonem immiserunt, hujus litterę vicariâ V. apposuerunt, sic VVlielmus pro Gulielmo, VVido pro Guido, VVerra pro Guerra, Vadium pro Gadium. Vide *Gadium*, & similia, de quibus dictum est in *Etione Discipia*.

GABALUS, in prima impressione hujus tractatus dixi hanc vocem patibulum, seu crucem significare, ab etymologia germanica, in quo idiome *Gabal*, patibulum, seu furcam significat; sed deinde melius hujus dictionis sensum perquirens, montem significare detexi; sic nomen *Heliogabali* Imperatoris, qui *Gabalus*, à vocabulo *Gebel* Arabice, id est, mons appellabatur, deinde vocabulo Græco-arabico *Heliogabalus*, hoc est, solis mons denominatus fuit: sic etiam simile perobscurum vocabulum ex Aldhelmo cap. 3. de Virg. dilucidatur, ubi sic ait, de Christo loquens: [Verticem Gabali scandens sexta sabbati, hoc est, parasceve] ac bene intelligitur Redemptorem nostrum in hac die montem ascendisse calvarium, ut crucifigeretur. FR. Nihilominus adhuc primus sensus sustinetur; nam ut ait Capitolinus in Oplio Macrino, quod hic Imperator duo nomina *Pii*, & *Felicis* à Senatu ei oblata primum recusans, secundum accepit, ob id in eum græcum epigramma publicatum fuit, cui Imperator sic respondit:

Si talem græjum retulissent fata poetam,
Qualis latinus Gabalus iste fuit,
Nil populus nosset, nil nosset curia, magno
Nullus scripsisset carmina tetra mihi.
Ubi hæc Casubonus notavit: [Crucē vocabant gabalum, ut est apud Nonium, Hic gabalus, homo cruce dignus.

GABAEONITA, seu *Gebanisa*. Vide *Strate*.

GABARUS. FR. Stultum, & insipidum significat. Isidori glossa.

GABASTA, vas ad vinum ferendum. [Iterum in Gabasta bibisti. Paul. Diacon. lib. 17.] Fortasse ex græco idiome *αδβασ*, quod est vas pro vini mensura.

GABAE. Vide *Publicanus*.

GABAIN, FR. hæbraica vox Publicanos, & *Gabba* Publicanorum Principem significant, unde *Gabella* nomen deductum existimat Baron. An. 31. num. 73. Vide *Parisi*. *Publicanus*.

GABBARA, Ægyptiaca vox significat cadaver exiccatum, & aromatibus conservatū, quod vulgare in officinis *Mumia* dicitur. [Ægyptii ergo soli credunt resurrectionē, quia diligenter curant cadavera mortuorum. Morem enim habent siccare corpora, & quasi ænea reddere, Gabbaras ea vocant. D. Aug. tract. 1. de Resurrect. mort. cap. 13.] Et ibidem Plinium irridet, qui putavit hoc

vocabulum fuisse alicujus personę nomen. Isidorus tamen *Galbares*, & *Gabares* habet. FR. apud Baron. Anno 34. nu. 145.

GABATHA, vas rotundum, & concavum, quod pro pensili lychno inservit, ad cujus similitudinem Romę presertim in Lateranensi Basilica ad Altare majus nonnullę perspicuntur, ex dono Ascanii Cardinalis Columnę. In sacello Pontificio, ubi Eucharistię Sacramentum asservatur, noctu, dieque existunt duę gabathę, in quibus loco olei ardet continuò cera, quarum formam pro curiosa Lectoris eruditione hic delineandam curavi

Qui lychni pro luminis alimento olim oleum habebant; sed Paulus IV. deinde (ut Jo. Baptista Tufus in illius vita refert) cereo pabulo in eis lumen perenne servari ordinavit. FR. Torrigius verò de *Cryptis* Vatican. editione secunda pag. 5 13. addit insuper, quod præfatus Pontifex ad curam harum gabatharum duos ministros deputaverit, & quod Gabatha *Gavata* etiam dicebatur, quę patinam significat, quarum aliquas vidisse memini ad lagenę figuram ex Rhodo insula allatas, quando, scilicet, Equites Hierosolymitani ex ea insula expulsi sacra utensilia secum in Melitam attulerant, ac usq; ad nostra tempora hæc *Gavate* conservabantur. Patina enim planiformis potius existit; hinc Ennodius Ticinen. Episc. ad subjecta ejus carmina hic allata hujusmodi titulum super scripserat, nempe: [De compositile habente septem gavatas.] Carmina verò sunt hæc: epigr. 22.

Diversis dapibus confinia proxima servat,
Dum claudit variis sercula multa viis
Limitibus certis, quod junctus dividit ordo
Unus in argento, quam bene ventor habet.
Itaque *Gavata*, vel *Gabatha* patinariam formam retinebat, quam tamen in sacello pontificio diversificatam fuisse existimo, quando ceram loco olei adhiberi Paulus IV. mandaverat, & in for-

Quare phrygium puto fuisse idem, quod Italicè *Freggio* corruptè dicitur, & erat ligamen, sive velum quatuor digitos latum more phrygio acupitum, quod circumdabat limbum mitræ, eamque constringendo firmabat, & à tergo remanebat per duos palmos pendens, quæ pendentia adhuc in mitris observatur, & ideo *Vitta*, & *Ligamen*, *Sertium*, *Corona*, & similia, de quibus supra, dicebatur; indeque pars pro toto in denominatione sumebatur: quod ex eo asserere inducor, quia mitra S. Paschalis Papæ I. de qua supra dixi, depicta in porticu S. Cæcilie, plana erat, & habebat fasciam ad limbum phrygiatam, & retro pendentem, quæ erat cerulei coloris: Eodemque modo Valentie Hispaniarum monstratur mitra ex albo serico, cum fasciâ in limbo circumdata serici cerulei, auroque phrygiata. Ex quibus antiquitatibus recentiorum Hæreticorum calumnia evincitur, quæ mitram adserit esse novum adinventum, contra quam assertionem Andreas du Sauffai in ejus Panoplia scripsit eruditè: Summus Pontifex præter usum mitræ utitur *Camauro*, quod aliàs Regnum dicitur: [In signum Imperii Pontifex utitur regno; in signum Pontificis utitur mitra. Innocent. III. serm. de S. Silvestro.] Vide *Camaurum* in dict. *Camelaticum*. *Epanoclistus*. Aliqui putant, usum regni sive camauri tempore Clodovei Franciæ Regis incepisse, quando, scilicet, ille Rex ad fidem conversus ornatissimam coronam ab Imperatore Græcorum Anastasio accepit, quam postea Clodoveus in signum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ obedientiæ Hormisdæ Papæ dono misit, ut in dict. *Epanoclistus* dixi-

mus, qui Pontifex cæperat coronam gestare. Ita Surius 13. Januar. Sigiber. an. 550. Sed hunc usum tempore S. Silvestri incepisse supra demonstravimus. Solitum erat quando Pontifex ad Ecclesiæ januam perveniebat, deposito Regno, sumere mitram. Cencius Camerar. in ejus Rituali. Antiquitus hoc regnum unica corona cingebatur; sed Bonifacius VIII. addidit reliquas duas, ut denotaret triplice Pontificis dominium, regium, nempe, imperiale, & sacerdotale. FR. Effigies musiva Bonifacii VIII. posita in Lateranensi Ecclesia non longè ex parte interiori à porta Sancta unam tantum coronam in camauro habet: Porro Spondanus ex Nicolao Alemanno de Lateranen. pariet. & ex Rogerio Abb. ait Bonifacium secundam coronam addidisse: tertiam verò Urbanum V. quod ex eo probabile videtur. Nam Joannes XXII. qui fuit multo post Bonifacium, duas tantum coronas in regno gestavit, ut ex ipsius deposito in Avenionensi Ecclesia sito apparet. Paulus tamen Secundus tres preciosissimas coronas ab ejus Antecessoribus prætermittas in Camauro renovavit, ac Nicolaum Beneventanum Archiepiscopum usu triregni prohibuit. Quando primus Diaconus Cardinalis ponit prima vice novo Pontifici Camaurum, dicit hæc verba: [Accipe thiarum tribus coronis ornatam, & scias te esse Patrem Principum, & Regum, Pastorem orbis in terra, Vicarium Salvatoris Nostri Jesu Christi, cui est honor in sæcula sæculorum. Amen.] Mitra autem significat Christi resurrectionem ob Constantini Imp. verba supra adducta. Item secundum Innocent. III. significat magnificentiam Christi; duo cornua denotant scientiam utriusque testamenti, quæ debet resplendere in Ecclesiasticorum Pastorum capite, duæ fasciæ super humeros pendentes symbolum sunt spiritus, ac litteræ in divina Scriptura absconditæ, quia Præsul debet super humeros portare totum id, quod ore docet: hæc præfatus Innocent. cap. 50. Habent usum Mitræ ex serico albo Cardinales ex concessione Pauli II. quando sacris parametis sunt induti. Annal. Ecclesiæ ann. 1464. Episcopi Græci non utuntur mitra, excepto tamen Alexandrino Patriarcha, ut dictum est supra. Rutheni nihilominus Sarmatiæ Europæ Episcopi ferunt mitram rotundam variis ornamentis decoratam, eademque forma Moschorum Episcopi utuntur, sed nigri coloris; excepto tamen Novogradensi Episcopo, cujus mitra alba est, & ad formam Latiorum Episcoporum. De Abbatibus habentibus usum mitræ, dictum est in dict. *Abbas*: Sunt præterea multæ Cathedralis, in quibus Canonici, vel Dignitates ex indulto Papæ usum mitræ habent, ut sunt quatuor dignitates Toletanæ Cathedralis, nempe, Decanus, Archidiaconus, Cantor, & Thesaurarius, ex concessione Honorii III. de anno 1217. ut ex ejus epistolis lib. 2. epist. 771. constat, & Prior Conventualis Ecclesiæ Melitenis Equitum cum cæteris pontificalibus ornamentis. Item Canonici Cathedra-

APPARENTES
SACRÆ SCRIPTURÆ
CONTRADICTIONES

A

DOMINICO MACRO MELITENSI

Equite Aurato, Com. Palatino, Proton. Apostolico,
Cathedr. Ecclesiæ Viterbien. Canonico Theol.
ac Sacræ Congregationis Indicis Consultore

CONCILIATÆ,

Atque ex ejusdem schedis hac novissima editione maximè
ampliata.

Opus Concionatoribus, & Ecclesiasticis utilissimum.

monia inire, ut Heliogabali Urania docet, seu Venus apud Xiphilinum; & nostris temporibus nota omnibus est solemnis desponsatio, quam cum Thetide quotannis faciunt Veneti in die Ascensionis Domini. Habemus insuper exemplum desponsationis Antonii cum Minerva, teste Seneca in Suavor. Sic etiam hic Antiochus, ut honesto prætextu templum expoliaret, thesauros nomine furripere studuit; at templi Sacerdotes cautiore fuere, ut ipse exitus comprobavit.

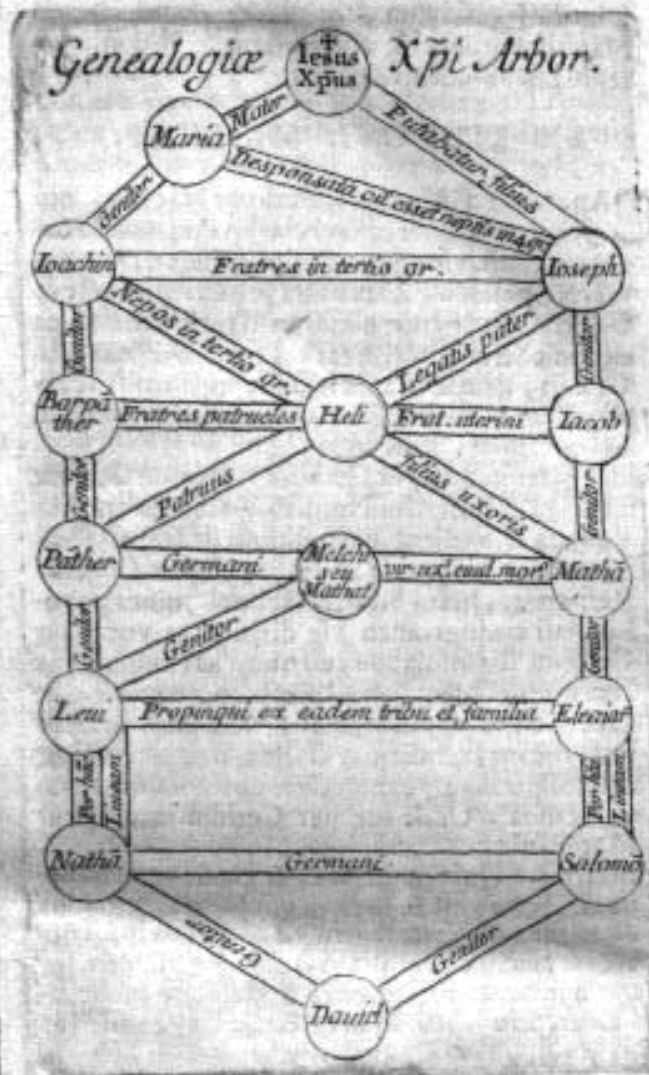
Cap. 3. v. 4. [Simon de tribu Benjamin præpositus Templi.] Quomodo poterat esse Templi præpositus, si erat de tribu Benjamin, non autem de tribu Levitica? Respondeo, iste Simon erat præpositus in rebus prophanis, non autem factis. Forsan enim præerat thesauris, vel militari custodiæ: sic etiam ejus frater Menelaus injustè summum Pontificatum affectaverat.

Cap. 5. v. 27. [Judas autem Machabæus, qui decimus fuerat.] Et tamen cap. 14. dicitur Judas præfuisse omnibus Assidæis, cur igitur dicitur decimus? Respondeo, erat decimus, nimirum, unus ex decem viris Assidæorum, inter quos postea etiam generalis dux fuit.

Cap. 8. v. 22. [Constituit itaque fratres suos duces utriusque ordini Simonem, & Josephum.] Nullus tamen ex fratribus Judæ vocabatur Josephus. Respondeo, Josephus idem erat, ac Joannes; ita Serarius explicat.

EX EUANGEL. S. MATTHÆI.

Cap. 1. Statim in ipso exordio occurrit difficultas illa celebris, cur Matthæus Christi genealogiam à David usque ad Joseph deducat per Salomonem, Lucas verò per Nathan: ergo alii parentes tribuuntur Josepho à S. Luca: alii à S. Matthæo. Hunc locum olim objecit Julianus Augustus. S. Hieronymus verò enodavit dicens; à S. Luca recenserunt parentes Josephi secundum legem, à S. Matthæo autem secundum naturam. Nam Deus præceperat, quod si frater absque liberis è vita discessisset, alius frater ejus uxorem acciperet ad suscitandum fratris semen. Hanc difficultatem nuper Christianis objecit Ahmed Perfa in suo libro inscripto Politor speculi, contra quem Apologiam eruditè, ut asolet, scripsit P. Philippus Guadagnola, Clericus Regularis Minor linguæ Arabicæ professor egregius, ac in nostra Congregatione meus collega, qui cap. 7. sect. 1. notat S. Matthæum uti verbo *Genus* ad significandam naturalem generationem, Lucam verò non uti tali verbo, sed dicere: [Joseph, qui fuit Heli, qui fuit Mathat, &c.] Arabicus legit Joseph filii Heli, filii Mathat, &c.] Ad majorem hujus difficultatis elucidationem Christi genealogiam ex Scripturis, & Sanctis Patribus præsertim Damasceno depromptam in sequenti arbore describi curavimus.

Ibidem v. 5. [Salmon autem genuit Booz de Rahab.] Quomodo potuit Salmon generare filios ex Rahab meretrice Jericuntina, si ipse non est ingressus terram promissionis: nullus enim ex iis, qui ab Ægypto discesserunt, in terram promissionis pedem intulit præter Josue, & Caleb. Hæc objectio est ejusdem Ahmedis. Respondeo, licet Salmon fuerit ex iis viris, qui ex Ægypto discesserunt, nihilominus non fuit comprehensus Dei maledicto. Nam nondum attigerat vigesimum annum. Colligitur ex cap. 14. v. 29. Num. [In solitudine hac jacebunt cada vera vestra Omnes, qui numerati estis à viginti annis, & supra, & murmurastis contra me.]

Ibid. v. 8. [Joram genuit Oziam.] Qui tamen fuit abnepos, non verò filius Joram. Nam 4. Reg. 8. Joram genuit Ochoziam. Hic genuit Joas, ut ex cap. 12. Joas genuit Amasiam; ita cap. 14. Hic denique genuit Oziam, seu Azariam. Cur ergo S. Evangelista reliquit illos tres intermedios? Respondeo, quia noluit excedere trigesimam personarum. Ita S. Hieron. Cur verò hos potius prætermisit, quam alios, ratio in promptu est, quia hi tres geniti erant ex Athalia filia impiissimi Achabi, & Jezabelis, quo-